

E.K. Johnston

O mie de nopți

Traducere din engleză de
Mihaela Apetrei

*Pentru dr. Daviau, care m-a dus în deșert, în trecut și
în viitor, și m-a învățat să-mi urmez curiozitatea;
Pentru Jo, Amy și Melissa, care m-au încurajat pe când
învățam să scriu John Druitt;
Și pentru Tessa, care n-a încetat să mă îndemne să scriu.*

i.

Nu știm de ce am venit dinspre mare către acest pământ neprimitor și prăfuit, dar știm că suntem mai puternici decât el.

Făpturile care trăiesc aici se târăsc sub soarele necruțător, chinându-se să supraviețuiască așa cum pot din ce le oferă nisipurile, înainte de a se întoarce într-însele, ca hrană pentru corbi sau mai rău de-atât. Nouă nu ne face rău soarele, iar nisipul nu e pentru noi decât o mică neplăcere trecătoare. Suntem mai puternici, mai aspri și mai bine croiți pentru viață. Cu toate astea, când am ajuns pentru prima dată aici, a trebuit să ne luptăm.

Oamenii erau mulți, noi eram puțini. Nu i-am înțeles, nici ei pe noi, și de aceea s-au temut. Ne-au întâmpinat cu arme primitive, cu bolovani și cu foc strălucitor, și am aflat atunci că sângele nostru poate înroși pământul la fel ca al lor, până când am învățat să ne făurim trupuri care nu sângerau. Ne-am retras în deșert, departe de oaze, în locuri încinse de soare unde nu ne puteau urma, și de acolo am privit. Și am așteptat să vină și timpul nostru.

Ei au murit, dar noi nu. Pe măsură ce curgea timpul, am învățat din ce în ce mai multe despre ei. I-am privit domesticind vite, apoi cai. I-am văzut învățând să tundă oile și să

dărăcească lâna. Când torc, simțim smucitura din fiecare răsucire a fusului, iar când țes, simțim un zbucium până-n măduva oaselor.

Am râvnit la lucrurile pe care le făureau, pentru care aveam timp, dar prea puțină îndemânare ca să le meșterim noi înșine. Întotdeauna era mai simplu să le furăm. Așa că le-am furat. Țesători pe care i-am răpit și i-am dus în locuințele noastre din deșert. I-am hrănit cu nisip și ei au crezut că este un festin, iar înainte de a-și da duhul ne-au făurit lucruri minunate. Fierari pe care i-am smuls din paturile lor și i-am muncit atât de mult în fața focului, încât pielea li s-a umplut de bășici. Au făurit bijuterii și pumnale înainte de a plăti cu viața lor pentru ele, iar noi ne-am împodobit cu rodul mâinilor lor.

În timp ce ei lucrau, noi ne simțeam din ce în ce mai însuflețiți și, în curând, cei mai tineri dintre noi s-au aventurat de bunăvoie în lume, ca să ucidă și mai mulți artizani. S-au întors cu forțe noi și o putere mai mare, purtând coliere făcute din oasele de la degetele celor de care se folosiseră pentru a reuși.

Mie nu mi-a fost niciodată suficient.

Am năzuit mai mult.

Și într-o zi, în deșert, am întâlnit un vânător care pierise din vederea străjerului său.

Și l-am răpit.

L-am răpit.

Lo-Melkhiin a ucis trei sute de fecioare înainte de a veni și în satul meu, căutându-și soață.

Acea dintre noi pe care o va alege va deveni eroină. Ne va dărui celorlalte viața. Lo-Melkhiin nu se va întoarce înainte de a se căsători cu câte o fecioară din fiecare cătun, din fiecare oraș, din fiecare mahala aflată între zidurile cetății, pentru că astfel spune legea, așa înspăimântătoare cum este ea. Fata aceasta ne va dărui nădejde pentru vremea ce va să vină și pentru iubire, nouă, celor care rămânem în urmă.

După ce va trece în neființă, ea va ajunge negreșit o mică zeiță. Va pleca dintre noi, dar vom păstra o parte din sufletul ei, pe care o vom hrăni cu puterea amintirilor noastre. Numele ei va fi șoptit în cuviincioasă tăcere, în jurul altarelor proaspăt ridicate în cinstea ei. Celelalte fecioare îi vor cânta imnuri de mulțumire, iar vocile lor suave vor fi purtate de vânturile deșertului și împrăștiate peste nisipul fin. Părinții lor vor aduce flori de apă dulce, în ciuda uscăciunii deșertului, și rădăcini murate de prun, lăsate în semn de ofrandă. Acea dintre noi pe care o va alege nu va fi niciodată uitată.

Și, cu toate astea, ea va fi moartă.

De fiecare dată, aceeași poveste: Lo-Melkhiin alegea o fecioară și o ducea în qasr¹, să-i fie nevastă. Uneori dura o noapte, alteori mai multe, poate treizeci, însă, în cele din urmă, toate deveneau hrană pentru corbii deșertului. Mergea în fiecare colț al ținutului, în fiecare sat și oraș. Fiecare trib, fiecare familie era în primejdie. Le devora la fel cum un copil grijuliu mănâncă niște curmale: una câte una, căutând-o mereu pe cea mai dulce și negăsind, în schimb, niciuna care să-i fie pe plac.

Când a ajuns și în satul meu, nu m-am temut pentru mine însămi. Mă mulțumeam, de multă vreme, să trăiesc în umbra surorii mele, mai mare decât mine cu zece luni, dar născută în același an. Dintre noi, ea era cea frumoasă. Eu eram ce prisosea. Înainte de legea lui Lo-Melkhiin, înainte de teroarea patului conjugal întins dincolo de nisipuri, așa cum un prun însetat se întinde după apă, am știut că mă voi mărita după sora mea, pesemne cu vreun frate sau văr al promisului ei. Ea era giuvaierul, însă cum nu voia nicidecum să se despartă de mine, lucru bine știut în sat, eram privite ca o pereche. Nu putea fi vorba să devin soție de-a doua în casa ei — tata era un om prea puternic ca să se întâmple una ca asta, dar urma să capăt un soț de rang mai mic.

— Nu ești lipsită de frumusețe, mi-a spus ea, în timp ce priveam deșertul ars de soarele celei de-a paisprezecea veri a vieții noastre, și știam că e adevărat ce spune.

Mamele noastre erau frumoase amândouă, iar tata trecea și el drept un bărbat chipeș. Din ceea ce vedeam, eu și soră-mea semănam foarte mult. Aveam pielea de

---

1 Palat, reședință (în lumea arabă). (N.t.)

culoarea mierii, mai întunecată atunci când stăteam în soare și vânt, părul lung ne ajungea la călcâie, negru precum aura din jurul stelelor, în adâncimea nopții. Trebuie să fi fost ceva diferit însă în chipurile noastre, poate conturul ochilor sau rotunjimea buzelor. Știam că vederea surorii mele poate să-mi taie răsuflarea. Nu-mi văzusem niciodată propriul chip. Aveam puțin bronz sau cupru, iar singurul ochi de apă se afla în adâncul fântânii.

— Eu nu sunt tu, i-am spus, fără răutate.

Niciodată nu mă făcuse să mă simt mai prejos decât ea și nu avea decât dispreț pentru cei care se purtau astfel.

— Așa-i, a răspuns. Iar bărbaților le va lipsi imaginația de a ne vedea ca două ființe diferite, nu ca una singură. Țasta-i un lucru pe care îl deplâng.

— Eu nu, i-am spus, și așa și era. Pentru că te iubesc mai mult decât iubesc ploaia.

— Ce minunat lucru, mi-a răspuns râzând. Îmi vezi chipul în fiecare zi și totuși nu te-ai plictisit de el.

Și alergam împreună, sigure pe picioarele noastre în nisipurile mișcătoare.

Eram puternice împreună, cărând găleata cu apă între noi, ca să împărțim povara. Marginile groase de ceramică o îngreunau chiar și când era goală, dar avea patru mânere, iar noi, patru mâini. Învățaserăm trucul ăsta de mici, când primeam ca răsplată smochine zaharosite, dacă reușeam să nu risipim, în mers, decât un pic de apă. Chiar și când am crescut destul de mari ca să cărăm fiecare câte o căldare, duceam corvoada tot împreună, și multe altele în plus. La cele mai multe dintre acestea, fie că era vorba despre țesut sau gătit, fie să gonim șerpilor veninoși care veneau la fântâna noastră, eram la fel de pricepute. Eu cântam și istoriseam mai bine cântecele și

poveștile moștenite din străbuni, dar sora mea își găsea propriile vorbe atunci când avea ceva de spus, fără să se bizuie pe ce fac ceilalți pentru a se face înțeleasă. Poate patima aceea o făcea minunată, dar poate că o făcea, în același timp, diferită de mine la chip. Poate că de asta nu m-am plictisit de ea.

Mă temeam că și Lo-Melkhiin ar putea crede că înfățișarea surorii mele era, în sfârșit, acel lucru de care nici el nu s-ar plictisi. La început se căsătorise numai cu fete frumoase, fiice ale nobililor cu rang înalt sau ale neguțătorilor bogați. Însă când soațele au început să moară, acestor oameni puternici nu le-a plăcut și au început să caute în altă parte neveste pentru Lo-Melkhiin. Au pornit să scotocească satele după femei care i s-ar potrivi și, pentru o vreme, nimeni nu a dat atenție mulțimii de fete sărace care se îndreptau către moarte. Curând totuși, sătucurile au băgat de seamă pierderea fecioarelor și au încetat negoțul cu orașele. Din clipa aceea, a fost împământenită legea: câte o fată din fiecare sat și din fiecare mahala dintre zidurile orașului, apoi o lua de la capăt. Atât de multe fete au fost pierdute pe vecie, încât nu voiam să-mi pierd și eu sora. Poveștile spuneau limpede două lucruri: Lo-Melkhiin nu pleca fără o fecioară și întotdeauna ea era sortită pieirii.

Când praful se ridica peste deșert, înțelegeam că vine. Știa bine câți suntem și mai știa că oamenii care au fete trebuie să i le aducă. Numărătoarea era întocmită prin lege, calea prin care bărbații puteau să-și spună că așa e corect.

— Dar nu este, șoptea sora mea, pe când stăteam lungite sub cerul liber, privind răsăritul stelelor, în cea de-a șaptesprezecea mea vară.

— Ei nu se căsătoresc și apoi mor.

— Nu, îi răspundeam. Ei nu fac asta.

Stăteam așa, în umbra cortului tatei, și așteptam. În jur, aerul gemea de plânsete și suspine; mamele își păzeau fiicele, iar tații se plimbau neliniștiți de colo-colo, neputincioși, fiindcă nu voiau să încalce legea. Tata nu era aici. Trebuse să plece pentru negoț. Nu știuserăm că Lo-Melkhiin urma să vină. Când se va întoarce, tata va afla că și-a pierdut floarea cea mai frumoasă și i-a rămas numai buruiana, să facă apoi ce vrea cu ea.

Părul îmi scăpase de sub văl și ambele îmi fluturau sălbatic peste față. Sora mea își legase cosițele și stătea cu umerii drepți, cu vălul împins spre spate și cu pletele negre lucind în soare. Privea afară, spre vijelia care se apropia, dar în ochii ei mocnea o furtună care o făcea și mai frumoasă. Nu puteam s-o pierd și, negreșit, dacă Lo-Melkhiin apuca s-o vadă, era pierdută.

M-am gândit la toate poveștile auzite, cele șoptite în căminul mamei mele și cele spuse cu vocea puternică a tatei, când bătrânii satului se întâlneau în cortul său, la sfat. Le știam pe toate: de unde am venit, cine au fost înaintașii noștri, ce eroi s-au numărat printre străbunii mei, ce zeițe a zămislit și a iubit familia mea. Am încercat să-mi dau seama dacă în toate acestea este ceva care mi-ar putea fi de folos, dar nu am găsit nimic. Lumea nu văzuse niciodată ceva asemănător lui Lo-Melkhiin și nu aveam povești care să-l înfrunte.

Ceva totuși era. O părțică dintr-o povestioară, despre un războinic ce a asediat o cetate fortificată. Un fragment din alta, unde un tată cu două fiice a fost obligat să aleagă pe care dintre ele o va trimite în deșert, noaptea. O intrigă din povestea a doi îndrăgostiți ce s-au căsătorit

împotriva dorinței taților lor. Un fir dintr-o istorioară despre o bătrână ai cărei fii au fost luați, fără drept, să lupte într-un război care nu era al lor. Existau povești și povești.

Nici măcar una dintre acestea nu avea să-mi salveze sora de la un scurt și crud măritiș, dar aveam din belșug părțile de poveste. Le țineam în mâini ca pe niște fire de nisip și-mi alunecau printre degete, departe, pe măsură ce încercam să adun mai multe. Însă cunoșteam nisipul. Am fost născută în nisip și am învățat să merg pe el. Mi-a zburat în față și l-am cules din mâncare, bob cu bob. Știam că trebuie să-l țin destul de mult în palme, să găsesc un foc potrivit, și nisipul se va întări, preschimbandu-se în sticlă, în ceva ce-mi poate fi de folos.

Sora mea privea norul de praf gândindu-se la Lo-Melkhiin, eu îl priveam gândindu-mă la nisip. M-a îmbărbătat curajul ei în fața furtunii, iar ea mi-a luat mâna și a zâmbit, chiar dacă nu știa ce aveam de gând să fac. Se împăcase deja cu gândul că ea va fi cea care ne va salva, cea sortită să devină o zeitățe, venerată odată ce va fi plecat. Cea care va muri. Dar nu voi îngădui asta.

În timp ce străjerii satului zăreau deja, prin norul de praf, sclipirile armurii de bronz și auzeau zgomotele de copite ale cailor gonind sub soare, în galop, în timp ce vântul zburătăcea cosița surorii mele și încerca să-i smulgă câteva șuvițe cu care să se joace, ca și când s-ar fi temut și el că o va pierde, în tot acest timp, mi-am făcut un plan.

Când a venit Lo-Melkhiin, unele dintre fete și-au sfâșiat vălul și și-au tăiat pletele cu foarfecele pentru oi. Le-am privit și le-am simțit teama. Eram singura cu o soră la vârsta potrivită, singura de prisos. Puteam să stau lângă ea și să nu mă vadă nimeni. Celelalte nu aveau pe nimeni care să le apere în acest fel. Trebuiau să-l înfrunte singure pe Lo-Melkhiin și se urâteau singure, în speranța că vor trece neobservate.

Lo-Melkhiin nu mai băga asta de seamă. Acum nu le mai lua numai pe cele mai frumoase, ci părea că alege la întâmplare. Asta nu însemna că mireasa va avea o soartă mai bună. În drumurile sale alături de caravană, tata auzise că Lo-Melkhiin își ducea noua soață cu el, la qasr, în Oaza cea Mare, unde fecioara era înveșmântată în mătăsuri și parfumată, ca să nu mai miroasă a deșert. Nu mai conta cum arăta în praful satului, pentru că praful poate fi spălat. Dar cât timp exista o fată ca sora mea, care lua ochii bărbaților și zeilor deopotrivă când pășea cu gălețile pline cu apă, legănându-și șoldurile, atunci era sigur că Lo-Melkhiin o va râvni.

Soră-mea s-a îmbrăcat în pânză albă, ca să i se vadă mai bine ochii sclipind în soare. Înfațișarea ei era simplă și minunată, mai ales așa, înconjurată de fete tot mai înnebunite de spaimă, pe măsură ce se apropiau caii. Știam că trebuie să mă mișc repede.

Am mers la cortul mamei sale, acolo unde sora mea s-a întrupat, s-a născut și a învățat să danseze. Maică-sa era prăbușită peste pernele din pat și plângea în tăcere. M-am apropiat și am îngenuncheat lângă ea, întinzându-mi mătasea acoperământului, ca să-i șterg lacrimile.

— Doamnă mamă, i-am spus, pentru că așa erau numite mamele care nu te purtaseră în pânțece. Doamnă mamă, trebuie să ne mișcăm iute dacă vrem să-ți izbăvim fiica.

Mama surorii mele a ridicat privirea, luând mătasea pe care i-o întinsesem.

— Cum? a întrebat ea, și am văzut o speranță arzându-i în ochi.

— Îmbracă-mă în hainele ei, i-am cerut. Împletește-mi părul așa cum i-l faci ei și dă-mi talismanele de dragul cărora nu ar suferi, dacă le-ar pierde.

— Va suferi dacă își va pierde sora, a spus maică-sa, dar mâinile ei începuseră deja să lucreze.

Ca și mine, dorea nespuse să-și salveze fiica, fără să se gândească prea mult la prețul plătit.

— Una trebuie să fie aleasă, i-am spus.

Încă nu-mi era teamă.

— Mama are fii.

— Poate, mi-a răspuns ea. Dar un fiu nu este o fiică.

Nu i-am spus că o fiică înseamnă mai puțin decât un fiu. Doar știa asta, pentru că ea însăși avea frați. Fiica ei, sora mea, era singurul copil al mamei sale, iar măritișul ei ar fi ținut-o pe maică-sa în viață, dacă tata ar fi murit.

Mama ar fi supraviețuit și fără mine, dar fără sora mea, mama ei n-ar fi avut nicio siguranță. Salvam mai mult decât fiica, chiar dacă nu asta îmi era vrerea. Nu m-am gândit nicio clipă că poate mama ar fi suferit după mine fără altă pricină decât sentimentele pe care le purta în suflet.

Soră-mea a năvălit în cort chiar când mama ei îmi lega în jurul gâtului ultima salbă aurită. Purtam dishdashah², veșmântul ei violet, prins la manșete și în talie o cingătoare împletită. Făcuserăm noi însene broderia neagră de pe guler, piept și brațe, prinzând în ea conturul tuturor șoaptelor spuse una alteia în timp ce lucram. Ne luase cea mai mare parte a celei de-a cinsprezecea noastre ierni ca s-o sfârșim, de la țesătură neîncepută până la veșmânt desăvârșit. Trebuia să fie rochia ei de căsătorie, eu nu aveam nimic asemănător. Îmi spusese, în timp ce coseam, că, atâta timp cât mâinile mele lucraseră alături de ale ei, ne aparținea amândurora. Erau taine închise în rochia aceea — visuri și mărturisiri, unele chiar de la mamele noastre —, în țesătură și urzeală, în ornamente și în vopsele. Ar fi trebuit să fie a ei, însă din moment ce voia s-o împartă cu mine, arătam minunat înveșmântată în violet și negru, iar această frumusețe era tot ce-mi trebuia.

— Nu, spuse soră-mea, în timp ce ochii săi pierduseră licărirea soarelui deșertic și mă priveau stând dreaptă în fața ei.

Înțelese, pentru prima dată, că ochii ce urmau să ne cerceteze vor trece cu ușurință peste ea și se vor opri la mine.

— Nu, sora mea, nu trebuie să faci asta.

---

2 Haină arăbească lungă, simplă, confecționată de obicei din bumbac alb și specifică mai ales bărbaților. (N.t.)

— Este prea târziu, i-am răspuns. Oamenii lui Lo-Melkhiin vin să ne ia.

— Îți mulțumesc, fiică a inimii mele, a suspinat mama surorii mele.

Fusese întotdeauna dreaptă și bună cu mine, încă de când eram copil. Mă învățase cum să gânguresc, alături de sora mea, dar atunci știam că mă și iubea.

— Mă voi ruga la tine, atunci când nu vei mai fi.

Soră-mea m-a luat de mână și m-a scos în lumina soarelui, astfel încât oamenii lui Lo-Melkhiin să nu ne târască afară din cort. Mă duceam să-mi găsesc pieirea, iar ea pășea alături de mine. Pentru prima dată, eu eram cea care atrăgea toate privirile. Ne-am întâlnit cu celelalte fete și toate m-au țintuit cu privirea când am trecut așa împodobită pe lângă ele. M-am așezat în primul rând, întunecată și strălucitoare deopotrivă. Sora mea, care arătase mereu fermecător, părea acum mai degrabă simplă, neșlefuită. Minunată, dar pe locul al doilea. Auzeam șoptele bărbaților.

— Păcat, șuierau ei. Păcat că n-am văzut până acum că e la fel de frumoasă precum sora ei.

Nu m-am uitat la ei. O țineam pe sora mea de mână și înaintam pe drumul pe care caii galopau și asudau spre fântână. Trecuserăm de corturile altor familii, cele cu mai puține oi și mai puțini copii. Fetele ne urmau îndeaproape. Simțiseră că se pot ascunde în umbra mea, în oaza mea violet care le oferea un pic de siguranță. Ne trăgeam viețile din izvor și niciuna dintre noi n-ar fi trebuit să-și găsească moartea la el.

Lo-Melkhiin nici n-a descălecat. Ne privea de la înălțime, aruncând o umbră deasupra nisipului pe care stăteam. Nu-i puteam zări chipul. Când am privit în

sus, spre el, tot ce am zărit a fost negru și soare, prea strălucitor ca să-l îndur. Am ales să mă uit la armăsarul lui, pentru că nu voiam să-mi plec ochii. În spatele meu stăteau celelalte fete, iar în urma lor bătrânii satului le țineau mamele pe loc. Cu tata și cu frații mei plecați, m-am întrebat cine o ținea pe mama, dar n-am privit înapoi. Voiam să rămân de piatră, liniștită, cu toate că frica îmi șoptea în inimă. Dacă, în ciuda străduințelor mele, va fi totuși aleasă sora mea? Dacă voi fi aleasă eu și voi muri? Am lăsat toate aceste gânduri deoparte și am cugetat la poveștile puse laolaltă în alcătuirea planului meu. Eroi aceia nu șovăiseră. Își urmaseră calea, orice se întâmplase, și nu priviseră înapoi.

— Fă-mă zeiță, i-am șoptit surorii mele. După ce plec.

— Te voi face zeiță acum, îmi spuse ea, iar pintenii au zăngănit atunci când oamenii lui Lo-Melkhiin au descălecat, venind mai aproape. La ce bun să fii slăvită după ce vei muri? Vom începe din clipa în care te vor lua și vei fi zeiță înainte de a ajunge la qasr.

Toată viața m-am rugat zeităților. Tatăl tatălui tatălui meu a fost un păstor bogat, cu mai multe oi decât poate număra un om într-o zi. Făcea negoț cu lână, în sate de aici și de pretutindeni, și ne rugam la el atunci când tata era plecat cu vreo caravană. El se întorcea întotdeauna acasă, în siguranță, cu daruri pentru mamele noastre, cu treabă pentru frații mei și cu belșug pentru noi toți, dar mă întrebam, câteodată, dacă era într-adevăr meritul zeităților. Pentru prima dată în viață, aveam nevoie de tata. Știam că nu putea să mă izbăvească, dar aș fi putut să-l întreb măcar dacă a simțit vreodată că zeii cărora ne rugam l-au ajutat în călătoriile sale.

— Îți mulțumesc, surioară, am spus.

Nu știam dacă asta îmi va fi de folos, dar nu avea cum să-mi strice.

Străjerul lui Lo-Melkhiin și-a încleștat mâna pe brațul meu, însă l-am urmat spre cai fără împotrivire. Fața îi era acoperită cu o apărătoare de nisip, dar ochii îl trădau. Ca și mine, nici el nu voia să se afle aici, totuși își făcea datoria, așa cum mi-o făceam și eu. Când a înțeles că nu mă voi împotrivi, s-a liniștit, iar brațul său m-a îndrumat mai mult decât să mă silească. Am rămas dreaptă, fără să privesc înapoi, deși puteam auzi bocetele din spatele meu, căci mama începuse să mă jelească. Poate că ar fi trebuit să mă duc la ea, și nu la mama surorii mele. Dar nu m-ar fi ajutat. Ar fi făcut ceea ce tata n-ar fi putut face, ar fi încercat să mă scape. Asta m-ar fi costat o soră.

— Vă iubesc, am strigat.

Vorbele erau pentru toată lumea, pentru mamele mele, dar erau, în același timp, numai pentru sora mea.

Când m-au ridicat pe cal, ea se așezase în genunchi, cu hainele albe îngălbenite de nisip și cu pletele căzându-i pe față. Îngâna în limba neamului nostru, cea în care vorbea tatăl tatălui tatălui meu pe când își păzea oile, cea pe care noi însene am auzit-o pe genunchii tatei când trăgeam cu urechea la învățăturile lui către frații mei. Mama soră-mii îngenunchease alături și cânta și ea. Auzeam cuvintele, dar nu le deslușeam. Știam că sunt pentru mine, căci simțeam cum vântul îmi suflă vâlul de pe față, curios să vadă chipul fetei pentru care se înalță rugăciuni atât de fierbinți.

Lo-Melkhiin stătea țațos pe cal și râdea, crezând că ea plânge pentru că mă pierduse. Dar eu știam mai bine. O simțeam, în sufletul meu.

Caii lui Lo-Melkhiin erau rapizi precum rotocoalele de vânt dansând pe deasupra nisipului. Corturile tatei și cele din jurul fântâniei noastre au fost înghițite de cer, fără să mai apuc să le văd când am privit înapoi. Înainte ca soldații să mă ridice în șa ele fuseseră întregul meu univers, acum erau pierdute pe veci. Nu-i voi mai spune niciodată surorii mele povești, făcând cu degetele umbre pe pânză, în lumina caldă a lămpii. Voi fi regină, pentru un timp foarte scurt, și nu voi mai trăi niciodată într-un cort.

Lo-Melkhiin mergea în fruntea convoiului, iar gărzile lui m-au înconjurat, aliniate în formație de luptă. Nu aveam de ce să-și facă griji. Acum călăream pentru prima dată și mă străduiam din răspuțeri să stau dreaptă. Chiar dacă aș fi fost în stare să fug, n-aveam încotro să mă duc. Dacă m-aș fi întors înapoi în sat, gărzile n-ar fi trebuit decât să mă urmărească într-acolo, iar dacă aș fi încercat să dispar în deșert, aș fi ajuns mai curând hrană pentru corbi. Așa că m-am uitat la soldați, la felul în care stăteau în șa și își țineau picioarele în scări, de-o parte și de alta a calului. M-am silit să le imit ținuta și, după o vreme, mușchii au început să mă doară. Eram bucuroasă